

L'idioma de la futura Confederació ibèrica

Es pot justificar una independència argumentant que una llengua és diferent? D'una certa manera sí: l'idioma constitueix el vehicle principal de la cultura qui us distingeix dels pobles veïns. L'idioma però també crea barreres. Això, jo ho anomeno "la síndrome de Michael Jackson". Teníem a casa un conillet d'índies anomenat Michael (...Jackson). Aquest estava assentat al mig de la sala d'estar, a terra, a la seva gàbia, feliç i indiferent dels moviments i dels sorolls de l'exterior. El dia que li vàrem treure les reixes estava aterrat, però res havia canviat del seu envoltant. Al contrari, aquest gaudia de més espai i llibertat. A l'igual que aquest petit animaló, tots nosaltres necessitem les nostres barreres: llengües, religions, codis, principis per mantenir-nos dempeus i viure amb una tranquil·litat psicològica.

Totes les llengües que compartim i que acceptem la seva cultura amb els seus valors intrínsecs, ens protegeixen del món exterior. Ens sentim confortables en el si de la tribu i protegits per aquestes barreres. Abandonem la llengua i derriuim les barreres únicament per accedir a una seguretat material, emocional, intel·lectual més gran, i si és possible les tres de cop. Creiem que les llengües són eternes mentre que no fan més que transmetre valors. A la Catalunya visigòtica hauríem degut parlar una llengua germànica. Nosaltres parlem avui català, castellà o francès perquè els valors cristians vehiculats pel llatí s'havien imposat al món gal·lo-romà i ibèric-romà⁽¹⁾ i, posteriorment, als invasors germànics. Per les mateixes raons, en tan sols alguns anys, un grapat de mahometans havien imposat l'àrab en lloc del grec, del copte i d'altres llengües ancestrals del Orient Mitjà.

Els Catalans han seguit sent catalans perquè Castella i la monarquia "hispana-espanyola" no han sabut aportar uns valors en condicions per transcendir. Un exemple i ja des de fa molt de temps, és el lloc que ocupa la dona en la societat i en la cultura catalana. Aquesta "modernitat" en el sentit de la història, està en contraposició de l'antic masclisme espanyol. Si no s'ha interioritzat des de la Castella, la culpa no ha de recaure sobre als Catalans, sinó segurament als reis i als dictadors espanyols.

Les llengües de les quals compartim l'ús amb les altres, són béns valuosos i que hem de conservar i protegir. Cal esperar que en un futur, les noves generacions hagin d'abandonar-les per accedir a valors superiors. Avui en dia els lingüistes i amb l'ajuda de súper ordinadors, es poden "inventar" un nou idioma ibèric, neoromànic o neo-europeu que es pogués aprendre en només unes setmanes. Però sense cap possibilitat d'èxit si no es constitueix amb el fonament de nous valors. Una llengua és com un ésser viu que s'alimenta de locutors i avança, impulsat pels seus valors, igual que el vent impulsa les veles d'un vaixell. L'absència d'aquests o renovació aquests detenen la cultura, debilitant-se, fins que un altre els devori.

Afavorirà una independència abrupta el pensament i els valors catalans? No ho crec. El desterrament sofert per una Catalunya combinat amb problemes d'identitat interiors i previsibles d'ara endavant, submergiran al país en una forta precarietat material i intel·lectual. És a dir, conseqüentment una regressió emocional. D'aquest desterrament no hi ha cap mena de dubte. Els alts funcionaris espanyols i francesos guardians del temple, reflexionen i actuen sota el pes de mil anys d'història. Alemanya i Itàlia que són uns estats joves tolerarien una Catalunya pseudo-independent i res més, bàsicament per raons econòmiques. Econòmicament cada "petita nació" amb la seva pròpia llengua, constitueixen una distorsió de la competència per l'obstacle de la llengua i per una solidaritat tribal. Sigui com l'exemple d'un fabricant danès que elabora i desenvolupa els seus productes pensant primer en alemany després angles, espanyol, francès i finalment italià. De totes maneres, el mercat danès ja ho té assumit de forma natural. Mentre que un fabricant i competidor italià només ho implementaria a Dinamarca, potser en quinze anys o potser mai.

Amb només 1500 militars espanyols aquests serien suficients per bloquejar la frontera dels Pirineus (*amb la benevolència de la intel·ligència, dels mitjans de comunicació i dels polítics francesos*) per afogar econòmicament a un jove estat. Els 1500 homes serien suficients per ocupar la Vall d'Aran occitana i crear malestar a Barcelona,

⁽¹⁾ El basc, acorralat però també protegit dins les valls pirinenques és l'únic idioma continuant sent poc desnaturalitzat.

desbloquejant una ruta de subministrament per Espanya. Però això no hauria d'arribar a aquests extrems. Amb l'única pressió política i financera serien suficient per asfixiar a la regió dissident.

Però sense cap mena de dubte que la independència és un dret natural i inalienable del poble català que només es pot imposar per una decisió majoritària dels catalans. Aquests mai han notificat democràticament el seu acord per integrar-se a Espanya. La submissió en el temps de la nació catalana (*igualmente mil·lenària*) no es pot considerar com un acord implícit. Davant d'aquesta equació, la solució federal sovint proposada, deixa de banda la plena sobirania i que aquesta, només seria per a un únic dia simbòlic.. un dia de justícia... un dia d'equitat. I és que aquesta carència i injustícia, fa que la federació estigui sempre amb una llaga. L'Espanya, d'una certa manera, ha estat sempre una federació però no assumida perquè dominada abusivament per la Castella des de la descoberta de l'Amèrica per Cristòfor Colom. Dintre una federació són les relacions per força elles que en determinen l'organització. Dintre una confederació la igualtat hi és implícita. La solució d'una confederació ibèrica brolla com una evidència.

Tots els camins que integren la independència es dirigeixen cap a una mena "d'ibericitat" a diferents nivells.

Camí n°1: Amb la «Transició Nacional» es preveu ingènuament que després de la declaració unilateral d'independència, hi hagi una sintonia en el si del territori ibèric a través d'una hipotètica associació: una mena d'agermanament ibèric. Les propostes prèvies han mostrat que l'acord serà irrealitzable.

Camí n°2: obligatòriament es trobaria una solució tenyida d'iberisme al final de l'experiència avortada independentista després de tres, de cinc, o de més anys. Aquest termini pot ser llarg si els oligarques aconsegueixen prendre el poder de Barcelona (*La història ens ensenya que unes minories dominants poden prosperar en la divisió i en el caos*). Aquesta solució pseudoibèrica permetria salvar les aparences de la desafortunada Catalunya tornant a entrar a lloc, sota les forques caudines: és a dir el pas a capbaix.

Camí n.º3: proclamar successivament una independència i una creació, després de dotze mesos simbòlics de plena sobirania catalana, d'una Confederació Ibèrica prèviament negociada i aprovada pels seus pobles. La República Catalana, juntament amb Espanya i Portugal (*quan aquest país ho desitjarà*) constituïrien un projecte transformador, innovador i integrador.

En el mig d'una crisi d'identitat econòmica, social i política, en la península es germinaria una aspiració col·lectiva constituïda de creativitat i d'humanitat, de pacifisme i de jovialitat hedonista. Pot desembocar, aquest en un projecte innovador en condicions de reunir l'Europa. Aquesta última no es va establir per inventar nous valors, sinó únicament per mantenir la pau entre França i Alemanya. Tots els sistemes polítics i econòmics d'avui en dia econòmics, ja prevalien abans de la Segona Guerra Mundial. Malgrat que en el 2014 hem posat un aparell satèl·lit en un cometa, encara estem en la prehistòria pel que respecta a l'enginyeria política i social.

La Confederació Ibèrica pot aportar una nova forma d'associació de nacions i de nous valors en condicions de guanyar el Nord d'Europa. Aquesta última tendeix a cobrir el Continent amb una pel·lícula de film, com una freda virtut calvinista ens neutralitza. Del Sud, i més precisament del caldo de cultiu ibèric, en pot sorgir un nou model de societat reciclada de virtuts republicanes.

SI a la Independència! SI a la República Catalana il·luminada! SI a la Confederació Ibèrica! Aquest podria ser l'eslògan de la dinàmica que iniciaria aquesta revolució. Perquè és des de Catalunya que ha de sorgir la Confederació i el reciclatge d'idees. No pot ser de cap altra manera i s'ha d'aprofitar aquesta oportunitat.

En el futur un idioma encarnarà aquesta metamorfosi. Simplificat sintetitzat dels idiomes de la Península, signant el verdader canvi de segle. Com un vaixell "L'ibèric", aquest navegarà aleshores impulsat per nous valors, en el sentit de la Història.